

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobců: a) Společenství vlastníků jednotek pro dům v Plzni, Stanko Vodičky 1978/25, 1979/23 a 1980/21, IČ 75130637, Stanko Vodičky 1979/23, 326 00 Plzeň,
b) Společenství vlastníků jednotek v domě Wolkerova 1, 3, 5 Plzeň, IČ 72019573, Wolkerova 1983/5, 326 00 Plzeň,
c) Společenství vlastníků U Lomů 9, 11, 13, 15 Plzeň, IČ 75083931, U Lomů 1984/9, Plzeň,
všichni zastoupeni JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph.D., advokátem, Malé náměstí 124, 500 03 Hradec Králové,

proti
žalovanému: Magistrát města Plzně, Škroupova 4, 306 32 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č.j. MMP/078197/20,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 10. 3. 2020, č.j. MMP/078197/20, a rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 - Slovany ze dne 29. 1. 2020, č.j. UMO2/01765/20, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 37 096 Kč k rukám zástupce žalobců JUDr. Ondřeje Moravce, Ph.D., advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Usnesením Úřadu městského obvodu Plzeň 2-Slovaný, Odboru stavebně správního a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 1. 2020, č. j. UMO2/01765/20 (dále jen „prvoinstanční usnesení“), rozhodl správní orgán I. stupně o tom, že žalobci nejsou účastníky společného řízení zahájeného na základě žádosti o vydání společného povolení, kterou podala společnost T. G., a.s. ve věci *„Bytového domu na pozemku parc. č. X, XA, XB, XC, XD, XE, vše v k. území Plzeň.“*
2. Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2022, č.j. MMP/078197/20 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil prvoinstanční usnesení.
3. Žalobci se žalobou ze dne 24. 4. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhali zrušení napadeného rozhodnutí.
4. Územní a stavební řízení je upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[II] Žaloba

5. Podle žalobců dospěl žalovaný k nesprávnému právnímu závěru, že žalobcům jakožto společenstvím vlastníků jednotek (dále též jen „SVJ“) vzniklým za účelem správy domu, v němž se nacházejí bytové jednotky vlastněné konkrétními fyzickými či právnickými osobami (jež jsou současně členy těchto SVJ), coby právnickým osobám, jejichž právní subjektivita je omezena, nepřísluší práva účastníků řízení vedeného podle § 94k stavebního zákona
6. Žalobci nerozporovali, že nejsou vlastníky jednotlivých bytových jednotek nacházejících se v domech jimi spravovaných, nicméně byli založeni za účelem zajišťování správy uvedených nemovitých věcí a jejich existence velmi úzce souvisí s vlastnictvím těchto nemovitých věcí.
7. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2014, č.j. 4 As 149/2013-31, pod správu společných částí domu lze zahrnout vše, co *„bytovému domu slouží k uspokojení potřeb vlastníků jeho bytů, včetně dostatečně kvalitních podmínek pro bydlení“*, přičemž se společenství vlastníků může domáhat ochrany svých hmotných práv i v případech, kdy *„by se tato hmotná práva dotýkala i právní sféry jednotlivých vlastníků bytových jednotek“*. Správa domu tak v širším smyslu zahrnuje vše, co bytovému domu slouží k uspokojení potřeb vlastníků bytů, tudíž i zajištění kvalitních podmínek pro bydlení. Výstavba stavebního záměru může ovlivnit kvalitu podmínek pro bydlení v dané lokalitě. Zájem žalobců být účastníky řízení a hájit v něm práva svých členů je tak zcela legitimní.
8. Právo společenství vlastníků jednotek být účastníkem ve stavebním řízení bylo potvrzeno i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č.j. 2 As 105/2018-26. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že společenství vlastníků jednotek mohou být osobami zúčastněnými na řízení, přičemž jejich účast nevylučuje účast jednotlivých vlastníků, dotýká-li se předmět řízení též přímo jejich jednotky.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Stejný právní názor zaujal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č.j. 4 As 212/2016-55, v němž uvedl, že *„přesvědčení stěžovatele [společenství vlastníků jednotek], že měl být účastníkem územního řízení o záměru, který se má realizovat mj. na bezprostředně sousedících pozemcích (i na tzv. předzahrádce bytového domu, jak soud ověřil srovnáním výčtu pozemků dotčených územním rozhodnutím s údaji v katastrální mapě) s domem a pozemkem ve správě stěžovatele, je správné.“*
10. Žalobci nesdíleli názor žalovaného, že by výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nebylo použitelné i na současné znění stavebního zákona. Ustanovení § 94k písm. e) stavebního zákona vymezuje okruh účastníků řízení velmi podobně, jako tomu bylo v případě ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2012, jež bylo součástí soudního přezkumu provedeného Nejvyšším správním soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 4 As 212/2016. Ač se jedná o různé typy řízení, okruh účastníků řízení je vymezen obdobně. Novelou stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb. byl sice vypuštěn § 85 odst. 2 písm. d), jež výslovně zmiňoval společenství vlastníků jednotek jako účastníka řízení, avšak v důvodové zprávě k tomuto zákonu je mimo jiné uvedeno následující: *„Praxe ukázala, že samostatné vymezování společenství vlastníků jednotek jako účastníka stavebního řízení je nejen nadbytečné, ale i zavádějící. Postavení společenství vlastníků jednotek ani vlastníků jednotlivých jednotek jako účastníků řízení tím není omezeno.“* Úmyslem zákonodárce tedy nebylo omezení společenství vlastníků jednotek na účasti v řízeních upravovaných stavebním zákonem, ale pouhé formální vypuštění nadbytečného ustanovení zákona.
11. Žalobci dále poznamenali, že požadavek žalovaného, aby se řízení účastnili samostatně vlastníci jednotlivých bytových jednotek, je v rozporu se zásadou procesní ekonomie, neboť nepřiměřeně zatěžuje jak dotčené vlastníky, tak v konečném důsledku i správní orgány.
12. Pro vyloučení všech pochybností žalobci na závěr uvedli, že nemovité věci, jejichž správu zajišťují, se nacházejí v bezprostředním sousedství pozemků, na kterých má být stavební záměr realizován. Mezi stavebním záměrem a uvedenými nemovitými věcmi se sice nachází veřejná pozemní komunikace ve vlastnictví statutárního města Plzeň, nicméně stavebním záměrem budou přímo dotčeni vlastníci těchto nemovitých věcí. Jak dovodil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 22. 3. 2000, jež byl publikován pod č. 96/2000 Sb., sousední pozemek nemusí mít společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavební záměr realizován, postačí, má-li být stavebním záměrem přímo dotčeno vlastnické právo jeho vlastníka. Žalobci byli proto přesvědčeni o tom, že uvedené nemovité věci musí být považovány za sousední pozemky a stavby ve smyslu stavebního zákona, a proto i podmínka sousedství stanovená v ustanovení § 94k stavebního zákona byla splněna.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 17. 6. 2020. Opřel se o znění zákonného textu, kdy § 94k stavebního zákona obsahuje taxativní výčet účastníků řízení odlišný od § 27 správního řádu. Z aktuálního znění § 94k stavebního zákona nelze podle žalovaného dovodit postavení společenství vlastníků jednotek jako účastníka řízení. Žalobcům by mohlo náležet toliko postavení podle § 94k písm. e) stavebního zákona, nicméně žalobci žádná vlastnická ani jiná věcná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám nebo k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být daný závěr uskutečněn, nemají, a nemůžou tedy být účastníkem společného řízení dle stavebního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

14. Judikáty, o které se žalobci opírali, nepracují se současným zněním stavebního zákona po velké novele účinné po 1. 1. 2013, popř. se týkají zcela odlišných případů. Ve věci sp. zn. 2 As 105/2018 byla předmětem sporu nelegální stavební úprava (rekonstrukce bytové jednotky), která zasahovala i do společných částí domu (do společné nosné zdi bytového domu) a která byla vybudovaná bez veřejnoprávního titulu a hlavně bez souhlasu společenství vlastníků jednotek jako soukromoprávního titulu. Před Nejvyšším správním soudem se jednalo o vyjasnění sporné otázky ohledně kvality a formy souhlasu ostatních spoluvlastníků společných částí domu v případě stavebních úprav bytové jednotky zasahující do nosné části konstrukce domu a o vymezení případné role SVJ při udělování souhlasu s tímto zásahem do nosné konstrukce, jež je ve vlastnictví všech vlastníků bytových jednotek. Žalovaný byl toho názoru, že tento rozsudek nedopadá na posuzovanou kauzu a netýká se ani způsobu vymezování okruhu účastníků řízení dle stavebního zákona (nelze z něj tedy ani dovodit skutečnost, že společenství vlastníků jednotek by mělo být účastníkem řízení). Tento rozsudek v podstatě řeší otázku soukromoprávního oprávnění pro realizaci změny společné věci.
15. Ve věci sp. zn. 4 As 149/2013 brojilo společenství vlastníků jednotek proti umístění stavby „Administrativní centrum Kačero“, které bylo povoleno rozhodnutím správního orgánu v r. 2011. Ve věci sp. zn. 4 As 212/2016 brojilo SVJ proti umístění stavby „Revitalizace sídlištních ploch, Letňanské lentilky“, která byla povolena rozhodnutím správního orgánu v r. 2012. Dle tehdy platné právní úpravy mělo ale společenství vlastníků jednotek být účastníkem těchto územních řízení.
16. Žalovaný shrnul, že provádění správy domů žalobcům účastenství ve společném řízení dle současného znění stavebního zákona přinést nemůže. Žalovaný tudíž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Replika žalobců, další podání žalovaného

17. V podané replice žalobci setrvali na aplikovatelnosti i aktuálnosti jimi citované judikatury na právě projednávanou věc, kdy zejména rozsudek sp. zn. 4 As 212/2016 se explicitně vypořádal s novelizací stavebního zákona. Dle Nejvyššího správního soudu je účastenství společenství vlastníků jednotek odvozeno od výkonu vlastnického práva ke společným prostorům, za účelem jejichž správy bylo společenství vlastníků jednotek zřízeno.
18. Žalovaný se k věci vyjádřil dodatečně ještě v podání ze dne 8. 11. 2022, v němž mj. uvedl, že na základě žádosti stavebníka z května roku 2019 zahájil stavební úřad společné územní a stavební řízení vedené pod sp.zn. SZ UMO2/07611/19/DaZe (dále jen „společné řízení“) pro umístění a povolení stavby „Bytový dům“ na pozemcích parc. č. X, XA, XB, XC, XD, XE, vše v katastrálním území Plzeň (dále jen „stavba“).
19. Protože v průběhu společného řízení pro umístění a povolení předmětné stavby bylo před správními orgány odepřeno žalobcům účastenství v tomto řízení s odkazem na ustanovení § 94k stavebního zákona, podali žalobci dvě správní žaloby vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 57 A 32/2020 a 77 A 54/2020, na základě kterých se účastenství ve společném řízení domáhali.
20. Obě správní žaloby sice směřovaly proti jiným rozhodnutím správních orgánů, ale týkaly se téže věci, tj. účastenství žalobců ve společném řízení ve věci téže stavby.
21. O první správní žalobě vedené u zdejšího soudu bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 5. 1. 2021, č. j. 57 A 32/2020 – 57, který potvrdil i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 1. 2022, č. j. 10 As 26/2021-50.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

22. Na základě těchto rozsudků byli žalobci vzati za účastníka společného řízení, které je v současné době vedeno před prvostupňovým správním orgánem a nebylo doposud pravomocně ukončeno.
23. Žalobci ve společném řízení aktivně vystupují, podávají námitky proti stavbě, návrhy na provedení důkazů a nahlíží do spisu, ze kterého si pořizují kopie. S ohledem na výše uvedené není pochyb o tom, že žalobci jsou účastníky předmětného společného řízení pro umístění a povolení posuzované stavby.

[V] Posouzení věci soudem

24. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
25. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
26. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
27. Žaloba je důvodná.
28. Jedinou spornou otázkou v projednávané věci je, zda žalobci jako společenství vlastníků jednotek mohli být účastníky společného územního a stavebního řízení. Ve věci totožných účastníků a ohledně totožného záměru už zdejší soud jednou rozhodoval, a sice na základě žaloby evidované pod sp. zn. 57 A 32/2020. Na závěrech přijatých senátem 57 v jeho rozsudku ze dne 5. 1. 2021, č.j. 57 A 32/2020-57, které aproboval i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 1. 2022, č.j. 10 As 26/2021-50, soud nadále trvá.
29. Společenství vlastníků jednotek byla stavebním zákonem ve znění do 31. 12. 2012 výslovně pojímána mezi účastníky stavebního a územního řízení. Novelou č. 350/2012 Sb. nicméně byla relevantní ustanovení stavebního zákona zrušena. Podle § 94k stavebního zákona ve znění novely č. 225/2017 Sb. účinné od 1. 1. 2018 je kromě stavebníka, vlastníka stavby a pozemku, na kterých má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, a obce, na jejímž území má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, účastníkem společného územního a stavebního řízení *„osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno“* (písm. e).
30. Postavení společenství vlastníků jednotek vyplývá z předpisů soukromého práva, konkrétně občanského zákoníku, podle kterého se jedná o právnické osoby, jimž je svěřena správa domu a pozemku (§ 1190). Správa domu a pozemku zahrnuje vše, co nenáleží vlastníku jednotky a co je v zájmu všech spoluvlastníků nutné nebo účelné pro řádnou péči o dům a pozemek jako funkční celek a zachování nebo zlepšení společných částí (§ 1189 odst. 1). Správa, provoz a údržba společných částí domu a pozemku přitom představují rámec, v rámci kterého jsou SVJ oprávněna právně jednat (srov. § 1194 odst. 1 a § 1196 odst. 1).
31. Jak shrnul Nejvyšší správní soud, *„[z] civilní judikatury vyplývá, že společenství vlastníků jako právnická osoba sui generis zřízená výlučně pro správu společných prostor má právní osobnost i svéprávnost (byť omezenou na stanovený předmět činnosti) a při zajišťování správy domu a pozemku, za niž odpovídá, nejedná z pouhého pověření vlastníků jednotek, nýbrž vykonává svá práva a povinnosti, jako by sama byla vlastníkem“* (rozsudek 26 Cdo 3553/2017). Nejvyšší soud proto dovedl oprávnění společenství vlastníků podat žaloby ve věcech správy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

společných částí domu a pozemku, ačkoli občanský zákoník v těchto věcech přiznává aktivní legitimaci výlučně vlastníkům [negatorní žalobu podle § 1042 občanského zákoníku proti osobě, která neoprávněně zasahuje do práv vlastníků jednotek ke společným částem domu; žalobu na vydání bezdůvodného obohacení, které získala třetí osoba užíváním společných částí domu nebo i jednotek ve spoluvlastnictví všech vlastníků jednotek (členů společenství) na základě neplatné nájemní smlouvy (či bez právního důvodu); žalobu k odvrácení hrozící újmy na společných částech domu podle § 2903 odst. 2 občanského zákoníku].“ (bod [18] rozsudku č.j. 10 As 26/2021-50).

32. Judikatura správních soudů v předmětné otázce ve značné míře staví na judikatuře soudů civilních. Příkladem je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2014, č.j. 4 As 149/2013-31, ve kterém se uvádí: *„Pokud tedy civilní soudy dospěly k závěru, který nebyl překonán Ústavním soudem, že společenství vlastníků se může domáhat ochrany hmotných práv, neboť pod správu společných částí domu lze zahrnout vše, co bytovému domu slouží k uspokojení potřeb vlastníků jeho bytů, včetně dostatečně kvalitních podmínek pro bydlení, je namístě dovodit aktivní legitimaci stěžovatele k podání žaloby ve správním soudnictví, v níž se dovolává ochrany svých hmotných práv, byť by se tato hmotná práva dotýkala i právní sféry jednotlivých vlastníků bytových jednotek. Nejvyšší správní soud však v tomto směru nezpochybňuje právo jednotlivých vlastníků bytových jednotek domáhat se samostatně ochrany svých práv po splnění příslušných podmínek.“* (bod [21]). Nejvyšší správní soud rovněž podotkl, že vnější vlivy mnohdy působí jak na jednotlivé bytové jednotky, tak na společné části bytového domu, a zásahy nelze přesně separovat. Pro účastenství SVJ tak není rozhodné, zda jsou společné části domu dotčeny výlučně, nebo rovněž (vedle dotčení jednotlivých jednotek).
33. Na uvedené navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č.j. 4 As 212/2016-55, v němž kasační soud konstatoval, že *„pojem správy společných prostor bytového domu nelze vnímat natolik omezeně, že by jeho součástí nebylo zajišťování ochrany vlastnických práv jednotlivých vlastníků bytů a zároveň spoluvlastníků společných prostor.“* (bod [16]). Právo účastenství SVJ přitom *„nepochybně dopadá i na situace, kdy přichází do úvahy přímé dotčení společných částí domu a společného pozemku v důsledku záměru umístěvaného v sousedství.“* (bod [18]).
34. Na závěrech shora citovaných rozsudků pak Nejvyšší správní soud stavěl i ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č.j. 2 As 105/2018-26, ve kterém společenstvím vlastníků jednotek otevřel cestu do soudního řízení jako osobám na řízení zúčastněným, a to i vedle jednotlivých vlastníků jednotek. Tento závěr přitom Nejvyšší správní soud učinil ve vztahu k právní úpravě, která již výslovně zakotvení SVJ jako účastníků řízení neobsahovala.
35. Veškerá výše uvedená judikatura přiznala společenstvím vlastníků jednotek procesní práva bez ohledu na to, zda tehdy účinná právní úprava účast SVJ v řízení podle stavebního zákona výslovně zakotvila, či nikoli. Byl jí vždy společný důraz na zajištění výkonu práv SVJ v rámci správy společných částí domu a pozemku, ke které byla společenství vlastníků jednotek ostatně zřízena.
36. Mají-li tedy být společenstvím vlastníků jednotek nadále zajištěna procesní práva, jež jim umožní domáhat se ochrany hmotných práv, jako by sama byla vlastníky, je třeba § 94k písm. e) stavebního zákona vykládat tak, že se vztahuje také na společenství vlastníků jednotek.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

37. Tím je odpovězeno na otázku, zda společenství vlastníků jednotek principiálně mohou být účastníky společného územního a stavebního řízení. Nicméně zodpovědět, zda jimi mohou být žalobci a) až c) v konkrétním správním řízení, může pouze správní orgán, jakmile posoudí, zda společné části sousedních nemovitostí, spravované žalobci, mohou být společným povolením přímo dotčeny tak, jak žalobci tvrdí.
38. Jinými slovy, „[p]odobně jako v civilním právu je proto třeba přiznat společenství za určitých okolností procesní práva, která stavební zákon výslovně přiznává jen vlastníkům či osobám s jiným věcným právem: a to tehdy, může-li společné povolení (stavební záměr, provádění stavby) přímo zasáhnout společné části domu či pozemku, které společenství ex lege spravuje. V této konkrétní věci to znamená ověřit účastenství žalobců v postavení SVJ podle § 94k písm. e) stavebního zákona kritériem možného přímého dotčení.“ (bod [19] rozsudku č.j. 10 As 26/2021-50).
39. Jelikož byl závěr žalovaného, že žalobci nejsou účastníky správního řízení, protože jim nesvědčí vlastnické ani jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům a stavbám na nich, nesprávný, rozhodl soud o zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tom je žalovaný vázán právním názorem vysloveným zdejším soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že vytýkaná pochybení se primárně týkají správního orgánu I. stupně a jeho rozhodování, soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvoinstanční usnesení.

[VI] Náklady řízení

40. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem.
41. Soud žalobcům přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 37 096 Kč, která sestává a) ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 9 000 Kč (3 x 3 000 Kč, soudní poplatek byl zaplacen všemi žalobci), a dále b) z odměny zástupce žalobců za celkem 3 úkony právní služby za každého z žalobců (3x - převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky) ohodnocených částkou 2 480 Kč/úkon (= mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby byla v souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), snížena o 20 %), tj. celkem 22 320 Kč. Náhrada nákladů řízení dále sestává z náhrady hotových výdajů za 3 úkony právní služby po 300 Kč/úkon, celkem 900 Kč, vše podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d), 12 odst. 4 a § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu.
42. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly dále navýšeny o částku 4 876 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
43. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. 12. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.